ସାହିବ ସିଂହ ଦୁଗଲ୍

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ

ଜୁଲାଇ 30, 1965

[ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା,

ଜେ. ସି. ଶାହା ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀ, ନିୟମ 30 (1) (b) - ଏକ ଅପରାଧିକ ମାମଲାରୁ ଖଲାସ ହେବା ପରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା-ବୈଧତା- ଏହିପରି ଅଟକ ରଖିବା, ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କି?

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ତାରିଖ ଡିସେମ୍ବର 6,1964 ରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା। ମାର୍ଚ୍ଚ 11 ତାରିଖରେ ଅନ୍ୱେଷଣ ଅଧିକାରୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କଲେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହା ପରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଖଲାସ କଲେ। ଆବେଦନକାରୀ ଜେଲରୁ ବାହାରିବା ପରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 30 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା, ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କୁ ଭାରତର ପ୍ରତିରକ୍ଷା, ଜନ ସୁରକ୍ଷା ଏବଂ ବିଦେଶୀ ଶକ୍ତି ସହିତ ଭାରତର ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଅଟକ ରଖାଯିବ। ଏହାପରେ ନିୟମାବଳୀର ଧାରା 30 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯାଇ ଜେଲ୍ ପଠାଗଲା। ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଗଲା ଯେ *ରାମେଶ୍ୱର* ଶ 'ଙ୍କ *ମାମଲାରେ* ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅଟକ ଆଦେଶ ବେଆଇନ ଥିଲା ; ଏହା ମଧ୍ୟ ବେଆଇନ ଥିଲା କାରଣ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ* ଥିଲା।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା : (i) *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାରେ* ଯାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା, ତାହା ଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ଜେଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜେଲରେ ରହିବେ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ଅଟକ ନ ରଖାଯାଏ ତେବେ ସେ ପ୍ରତିକୂଳ ଢଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ଜେଲରେ ରହିଲେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ଖଲାସ ହେଲେ ।

ଆହୁରି ଧରିନିଆଗଲା ଯେ *ରାମେଶ୍ୱର* ଶ 'ଙ୍କ *ମାମଲାରେ* ଅତୀତର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଯେଉଁଗୁଡିକ ଆଧାରରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଟକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଗଲା ସେଗୁଡିକ ସାଧାରଣତଃ ସମୟ ଅନୁସାରେ ନିକଟ ଅତୀତରେ ହୋଇଥିବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀ ମାତ୍ର ତିନି ମାସ ପାଇଁ ଜେଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ତିନି ମାସର ଅବଧି ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଏତେ ନିକଟରେ ହୋଇନଥିଲା ଯେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡିକ ଆଧାରରେ ଏକ ଅଟକ ଆଦେଶକୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଧରାଯିବ ।

ରାମେଶ୍ୱର ଶ ବନାମ *ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ, ବର୍ଦ୍ଧମାନ* [1964] 4 S.C.R. 921 ମାମଲାକୁ ପୃଥକ କରାଗଲା ।

ଶ୍ରୀମତି. ଗୋଦାବରୀ ଶାମରାଓ ବନାମ *ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* A.I.R. 1964 S.C. 1128 ମାମଲାକୁ ସୂଚିତ କରାଗଲା ।

(ii) ଏହା ଉତ୍ତମ ରୂପେ ହୋଇପାରେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ; ସେହି ସମୟରେ ସେମାନେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥାଇପାରିଥାନ୍ତି ଯେ ଅଟକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଯେଉଁଗୁଡିକୁ ଦୁଇ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ନିରୀକ୍ଷଣ କରାଯାଉଥିଲା ସେଗୁଡିକ ଏପରି ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା ଯାହା ଅଟକ ଆଦେଶର ଯଥାର୍ଥତାକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲା ।କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ଯେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ, ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ତା 'ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ

ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅଟକ ଆଦେଶ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ* ଥିଲା ।

ମୂଳ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର : ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ 55 ଏବଂ 56/1965 ।

ମୌଳିକ ଅଧିକାରଗୁଡିକର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡିକ ।

(ଉଭୟ ଆବେଦନରେ) ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ *ଆର୍. ଗୋପାଳକ୍ରିଷ୍ଣନ* ।

(ଉଭୟ ଆବେଦନରେ) ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ *ଆର୍ . ଗଣପତି ଆୟାର* ଏବଂ *ଆର୍. ଏନ୍. ସଚଥେ* ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଦେଶ ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଦୁଇଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡିକୁ ଉତ୍ଥାପନ କରେ ଏବଂ ଏକାଠି ସମାଧାନ କରାଯିବ । ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଦର୍ଶାଇବା ନିମିତ୍ତ ଆମେ ଏଠାରେ ଆବେଦନଗୁଡିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକରେ ଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିବୁ । ଅନ୍ୟ ଆବେଦନରେ ଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମାନ, କେବଳ ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଅନ୍ୟ ମାମଲାରେ ମୂଳ ଗିରଫଦାରୀ ଡିସେମ୍ବର 8 ତାରିଖ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଡିସେମ୍ବର 6 ତାରିଖରେ ହୋଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ସାହିବ ସିଂହ ଦୁଗଲ୍ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଡାକ ଏବଂ ଟେଲିଗ୍ରାଫ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାଳୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ । ସେ ଡିସେମ୍ବର 8,1964 ରେ ଗିରଫ ହେଲେ ଏବଂ ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାରାଧୀନ ବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ଜେଲରେ ରଖାଗଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅପରାଧିକ ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମାର୍ଚ୍ଚ 11,1965 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିପ୍ରେରଣ ନିଆଗଲା । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଦୁଗଲ୍ ଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ, ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 56/1965 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ଜଗଦେବ କୁମାର ଗୁପ୍ତାଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ଆଠ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମ 3 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ମାମଲାରେ

ଜଡିତ ଥିଲେ । ମାର୍ଚ୍ଚ 11,1965 ରେ, ଅନ୍ୱେଷଣ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଉପଆରକ୍ଷୀ ଅଧୀକ୍ଷକ ଅଦାଲତକୁ ଏକ ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ଦେଲେ ଯେ ସେହି ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମସ୍ତ ନଅ ଜଣଙ୍କୁ ଖଲାସ କରାଯାଇପାରେ କାରଣ ଅନ୍ୱେଷଣ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଦୋଷୀସାବ୍ୟସ୍ତିକରଣ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ମିଳିପାରିଲା ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ, ଆବେଦନକାରୀ ସାହିବ ସିଂହ ଦୁଗଲ୍ ଏବଂ ଜଗଦେବ କୁମାର ଗୁପ୍ତାଙ୍କ ସମେତ ସମସ୍ତ ନଅ ଜଣଙ୍କୁ ଖଲାସ କଲେ ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜେଲରୁ ମୁକ୍ତ କରାଗଲା । ସାହିବ ସିଂହ ଦୁଗଲ ଜେଲରୁ ବାହାରିବା ପରେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 30 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା (ଏହା ପରେ ନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ ହୋଇଛି) । ଏହି ଆଦେଶ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଗଲା ଯେ ଦୁଗଲଙ୍କୁ ଭାରତର ପ୍ରତିରକ୍ଷା, ଜନ ସୁରକ୍ଷା ଏବଂ ବିଦେଶୀ ଶକ୍ତି ସହିତ ଭାରତର ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯିବ । ଏହାପରେ ଦୁଗଲଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଗଲା ଏବଂ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 30 (4) ଅନୁସାରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ନୂଆଦିଲ୍ଲୀର ତିହାର ସ୍ଥିତ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଜେଲରେ ଅଟକ ରଖାଗଲା ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମାମଲା ଦ୍ୱିଗୁଣିତ । ପ୍ରଥମେ ସେମାନେ *ରାମେଶ୍ୱର ଶ ବନାମ ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ, ବର୍ଦ୍ଧମାନ* ([1]) ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ସେହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସେମାନଙ୍କ ଅଟକ ଆଦେଶ ଏବଂ ସେହି ଆଦେଶର ପାଳନ ବେଆଇନ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ଖଲାସ ହେବାକୁ ହକଦାର । ଦ୍ୱିତୀୟରେ, ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଏ ଯେ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅଟକ ଆଦେଶ ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ତେଣୁ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯିବା ଉଚିତ । ସଂଘ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ବିରୋଧ କରନ୍ତି ଏବଂ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାର ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଟକ ଆଦେଶ ଦେବାରେ କୌଣସି *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ* ନାହିଁ ।

ଆମେ ପ୍ରଥମେ ବିଚାର କରିବୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ହୋଇଥିବା ଆଦେଶ *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାରେ ([2])* ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ

([1]) [1964] 4 S. C. R. 921

([2]) [1964] 4 S. C. R. 921.

ତେଣୁ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସେହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟଗୁଡିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାରିଖ ଫେବୃଆରୀ 9,1963 ରେ ପାରିତ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାମେଶ୍ୱର ଶଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଗଲା । ତାରିଖ ଫେବୃଆରୀ 15, 1963ରେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଏହି ଆଦେଶ ଜାରି କରାଗଲା । ସେହି ସମୟରେ ସେ ବର୍ଦ୍ଧମାନ ଜେଲରେ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଏକ ଅପରାଧିକ ଅଭିଯୋଗ ମାମଲାରେ ସେ କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ସେହି ଜେଲରେ ଥିଲେ । ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ଆଦେଶ ପାରିତ ହେଲା ଏବଂ ରାମେଶ୍ୱର ଶ ଙ୍କ ଉପରେ ଏହା ଜାରି କରାଗଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ପୂର୍ବରୁ ଜେଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ସେ କେତେ ଦିନ ସେହି ମାମଲାରେ ଜେଲରେ ରହିବେ ତାହା ଜଣା ନଥିଲା । ସେ ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବେ ନା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ସେହି ସମୟରେ କହିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । ଏଠାରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହା ନିବାରକ ନିରୋଧ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅଟକ ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ଅଟକର ଆଧାର ଏବଂ ପ୍ରକୃତ କାରଣଗୁଡିକ ଅଟକ ବନ୍ଦୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିଲା, ତାହା ହେଲା, ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଏକ ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ପୂର୍ବରୁ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜେଲରେ ଥିଲେ, ତେବେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ ଆଚରଣରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇପାରିବେ । ଏହା ସୂଚିତ କରାଗଲା ଯେ ଏହି ଧାରାର ଯୋଜନା ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଟକ ଆଦେଶ ପାରିତ ନହୁଏ, ତେବେ ସେ ମୁକ୍ତ ହେବେ ଏବଂ ପ୍ରତିକୂଳ ଢଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ; କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଛି ସେ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ଜେଲରେ ଥିବାବେଳେ (ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଯେତେବେଳେ ସେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ଜେଲ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗୁଛନ୍ତି) ଏହା କ୍ୱଚିତ୍ କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଜନ ସୁରକ୍ଷା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ଜେଲରେ ରହିଥିବାରୁ ନିବାରକ ନିରୋଧ ଅଟକ ଅନାବଶ୍ୟକ ହେବ । ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାରେ ([1]), ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ

([1]) [1964] 4 S.C.R. 921

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ସେ ଜେଲରେ ଥିଲେ । ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ହିଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧରିନେଲେ ଯେ ଅଟକ ଆଦେଶ ଦେଉଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ବୈଧ ଭାବରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅଟକ ଆବଶ୍ୟକ , ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବା ପାଇଁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଯଦି ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯାଏ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ପ୍ରତିକୂଳ ଢଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ଏବଂ ଏହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ଉକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରେ । ଯଦି ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ଜେଲରେ ଥିଲେ, ତେବେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯାଇନାହିଁ, ତେବେ ସେ ପ୍ରତିକୂଳ ଢଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ।

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଟିକୁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା *ଶ୍ରୀମତୀ ଗୋଦାବରୀ ଶାମରାଓ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ ମାମଲାରେ ([1]) ରେ* ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରାଗଲା । ତାହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମହିଳାଙ୍କୁ ଭାରତର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଅଟକ ରଖାଯାଇଥିଲା । ପରେ, ଏହି ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନିଆଗଲା ଏବଂ କିଛି ବୈଷୟିକ ତ୍ରୁଟି ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଆଉ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଗଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ବେଆଇନ ବୋଲି ଆପତ୍ତି କରାଗଲା କାରଣ ସମ୍ପୃକ୍ତ ମହିଳା ଜଣକ ଅଟକ ଥିବା ସମୟରେ ଏହା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ଜେଲରେ ଥିବା ସମୟରେ ଏହା ତାଙ୍କ ଉପରେ ଜାରି କରାଗଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧରି ନେଲେ ଯେ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଦେଶ ଦେବାର ସମୟ ଜଡ଼ିତ, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପୂର୍ବ ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଧ ଥିଲା ଏବଂ ବିଚାରାଧୀନ କିମ୍ବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ନହୋଇ, ଅଟକ ରଖାଯାଇଥିବା ଅଟକ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଏହି ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରାଗଲା ନାହିଁ , ଏବଂ *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାକୁ* ([2]) ପୃଥକ କରାଗଲା ।

ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଦୁଇଟି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲା ([1])*ର ଗୋଟିଏ ତଥ୍ୟଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ରାମେଶ୍ୱର ଶ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ

([1]) A . I. R (1964) S.C. 1128
([2]) [1964] 4 S. C. R. 921

ପାଇଁ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ଜେଲରେ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଅପରାଧିକ ମାମଲାରେ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ଜେଲରେ ଥିବାବେଳେ ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ଉପରେ ଅଟକ ରଖିବା ଆଦେଶ ତଥା ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରାଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଟକ ଆଦେଶ ଦିଆଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାୟ ତିନି ମାସ ଜେଲରେ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି, ଯଥା, କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅପରାଧିକ ମାମଲା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଅଭାବରୁ ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଖଲାସ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 11 ତାରିଖରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ଦିଆଗଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଖଲାସ କରାଯିବା ଉଚିତ କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା ଏବଂ ସେହି ସମାନ ତାରିଖରେ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବାର ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଆହୁରି ଜେଲରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏହା ଜାରି କରାଗଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାର* [1] *ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଆଧାର* ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଅପରାଧିକ ମାମଲାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଖଲାସ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେମାନେ ବିଚାର କଲେ ଯେ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବାର ଯଥାର୍ଥତା ଅଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ । ଯେପରି *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାରେ* [1] ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଗଲା ଯେ ଅଟକ ରଖିବା ସାଧାରଣତଃ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅତୀତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଅଟକ ରଖିବା ଆଦେଶର ଯଥାର୍ଥତା ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅତୀତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିକଟ ଅତୀତରେ ହେବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଅଟକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବାର କେବଳ ତିନି ମାସ ପୂର୍ବରୁ ଜେଲରେ ଥିଲେ । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ତିନି ମାସର ଅବଧି ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଏତେ ନିକଟରେ ହୋଇନଥିଲା ଯେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡିକ

---

(1) [1964] 4 S.C.R. 921.

ଆଧାରରେ ଏକ ଅଟକ ଆଦେଶକୁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ବାସ୍ତବରେ, ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଶପଥ ପତ୍ର ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତଥ୍ୟ ଅଟକ ରଖିବା ତାରିଖର ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ଏବଂ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଅଟକ ରଖିବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କି ନୁହେଁ, ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ତଥ୍ୟ ଉପରେ *ରାମେଶ୍ୱର ଶ 'ଙ୍କ ମାମଲାରେ* [1]*,* ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ଉଠାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଆଦେଶ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ* ଅଟେ । ଏହି ଯୁକ୍ତିର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଏହା ମୂଳତଃ ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମ 3 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ, ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ପାଇବାରେ ଅସମର୍ଥ ହେଲେ ସେମାନେ ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ଅଟକ ରଖିଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ* ଥିଲା ବୋଲି ଏହି ଅନୁମାନକୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ଏହା ସ୍ୱୟଂ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହା ଉତ୍ତମ ରୂପେ ହୋଇପାରେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ; ସେହି ସମୟରେ ସେମାନେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥାଇପାରିଥାନ୍ତି ଯେ ଅଟକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଯେଉଁଗୁଡିକୁ ଦୁଇ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ନିରୀକ୍ଷଣ କରାଯାଉଥିଲା ସେଗୁଡିକ ଏପରି ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା ଯାହା ଅଟକ ଆଦେଶର ଯଥାର୍ଥତାକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲା । ଆମେ କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ଅନୁମାନ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ଯେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ, ସରକାରୀ ଗୋପନୀୟତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ତା 'ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅଟକ ଆଦେଶ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ* ଥିଲା । ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ କହିଛୁ, ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇନପାରେ ; କିନ୍ତୁ ତଥାପି

---

(1) [1964] 4 S. C. R. 921.

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଅତୀତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅଟକ ରଖିବା ଆଦେଶରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହୋଇପାରନ୍ତି ଯାହା କେବଳ ଏକ ଆଇନ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ, ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅପରାଧର ପ୍ରମାଣ ଠାରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ହେବ । ତେଣୁ ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଅଟକ ରଖିବାର ଆଦେଶ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ* ଥିଲା ବୋଲି ଧରିନେବାକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାହୁଁ ।

ତେଣୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହେଲା ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଏତଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ

ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ତୁଷାର କାନ୍ତ ଗୋଛି
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।